

A KÚRIA

mint felülvizsgálati bíróság

í t é l e t e

Az ügy száma: Kfv.I.35.192/2021/4.

A tanács tagjai: Dr. Darák Péter a tanács elnöke

Dr. Stefancsik Márta előadó bíró

Dr. Demjén Péter bíró

A felperes: felperes1

cím6)

A felperes képviselője: Pleszkáts Ügyvédi Iroda

(ügyintéző: dr. Dr. Pleszkáts Tibor ügyvéd)

(cím3)

Az alperes: alperes

(cím1)

Az alperes képviselője: dr. Rafai Andrea kamarai jogtanácsos

A per tárgya: adóhatósági határozat elleni közigazgatási per

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: felperes

A felülvizsgálni kért jogerős határozat: Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2019. február 12. napján kelt 43.K.27.760/2018/11. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 43.K.27.760/2018/11. számú ítéletét és az alperes 2235132427 számú határozatát az elsőfokú hatóság 2140730352 számú határozatára kiterjedő hatállyal hatályon kívül helyezi, az elsőfokú hatóságot új eljárásra kötelezi.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 70.000 (azaz hetvenezer) forint elsőfokú és 30.000 (azaz harmincezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

A feljegyzett elsőfokú és felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes egy holland társaságon keresztül kapcsolt vállalkozásként működő két másik belföldi társasággal együtt bolti kiskereskedelmi tevékenységet végez. Az egyes ágazatokat terhelő különadóról szóló 2010. évi XCIV. törvény (a továbbiakban: Áktv.) szerinti bolti kiskereskedelmi tevékenység különadó (a továbbiakban: különadó) bevallási kötelezettségét a kapcsolat vállalkozások árbevételeinek összeszámításával teljesítette.

[2] Az elsőfokú bíróság a 2016. május 11-én meghozott 4.K.28.137/2014/17. számú ítéletével az a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kiemelt Adó- és Vám Főigazgatósága 2008-2010. évekre vonatkozó 2511394441 számú másodfokú határozatát a 2010. évi kiskereskedelmi ágazati különadó tekintetében az elsőfokú határozatra kiterjedően hatályon kívül helyezte, és előírta, hogy az adó összegét az Európai Unió Bírósága (EUB) 2014. február 5-i C-385/12. (Hervis) ítéletében megállapítottak szerint a közösségi jogba (EUMSZ 49. és 54. cikk) ütköző – az Áktv. 7. § (1) bekezdésében foglalt – a kapcsolt vállalkozások árbevételének összeszámítására vonatkozó szabály mellőzésével kell megállapítani. A megismételt eljárásban az elsőfokú hatóság a 2017. február 20-án meghozott 2147662214 számú határozatával a felperes javára 2010. évre 213.719.000 Ft különadó különbözetet állapított meg. Az adóhatóság ezen összeget 2017. április 27-én a felperesnek kiutalta.

[3] Emellett az elsőfokú hatóság a 2011. január 1. - 2013- március 31. időszakra valamennyi adó és költségvetési támogatás vonatkozásában lefolytatott ellenőrzés alapján - az alperes megsemmisítő határozata folytán új eljárásban - a 2017. május 31. napján kelt 2140245442 számú határozatával a felperes javára 2012. évre 192.293.000 Ft, 2013. évre 90.910.000 Ft, összesen 283.203.000 Ft különadó különbözetet állapított meg. Az adó kiutalására 2017. július 31. napján sor került.

[4] A felperes 2017. július 11-én a 2010-2013. évekre a bolti kiskereskedelmi tevékenység különadója adónemben javára megállapított adókülönbözet után az eredeti esedékességétől a visszafizetésig terjedő időtartamra járó 171.327.000 Ft kamat iránt - az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCIII. törvény (Art.) 135. § (4) bekezdésére alapított - kérelmét az elsőfokú hatóság a 2017. szeptember 11-én kelt 2140730066 számú határozatával elutasította. Indokolása szerint az ellenőrzés a felperes bevallásával egyezően fogadta el a különadó fizetési kötelezettséget, terhére fizetendő különadó különbözetet nem állapított meg. Az Áktv. 7. § (1) bekezdésének közösségi jogba ütköző volta miatt az ellenőrzés alapján meghozott határozat jogszabálysértőnek minősült, azonban – a felperes terhére történő fizetendő adókülönbözet megállapításának hiányában – a felperesnek nem keletkezett visszatérítési igénye, ezért részére kamat sem jár.

[5] A felperes ezen döntéssel szemben 2017. szeptember 27-én fellebbezést terjesztett elő, amelyben előadta, hogy amennyiben nem jogosult az Art. 135. § (4) bekezdése alapján a késedelmi kamatra, az Art. 124/C. § (1) és (6) bekezdése alapján kéri annak megfizetését. A felperes 2017. október 13. napján kérelmét megerősítette. Az alperes az elsőfokú határozatot a 2017. december 14-én kelt 2235110768 határozatával helybenhagyta. A felperes keresete alapján ezen határozat elleni közigazgatási per az elsőfokú bíróság előtt 4.K.27.616/2018. szám alatt volt folyamatban, az jelenleg is felfüggesztés alatt áll.

[6] Az elsőfokú hatóság a felperes fellebbezésben megjelölt, az Art. 124/C. §-ra alapított igényét új kérelemnek tekintette, és a 2017. október 30. napján kelt, 2140730352 számú határozatával (a továbbiakban: elsőfokú határozat) azt elutasította.

[7] A fellebbezés alapján eljáró alperes a 2018. március 2-án meghozott 2235132427 számú határozatával az elsőfokú döntést helybenhagyta.

[8] A határozat indokolása szerint kamat azért nem fizethető a felperesnek, mert adóvisszatérítési igényének alapja az adóhatóság ellenőrzési eljárása volt, és a felperes az ellenőrzés megkezdése és jogerős befejezése között nem terjesztett elő kérelmet, amely megfelelt volna az Art. 124/C. §-ában foglaltaknak. Kifejtette, hogy a felperes 2013. november 5-i kérelme az EUB 2014. február 5-i C-385/12. (Hervis), illetve a Kúria 2016. április 4-i Kfv.I.35.116/2015/8. számú ügyében hozott ítélete előtt, míg a 2016. április 22. napján benyújtott kérelme azokat követően, de az Art. 124/C. § (2) bekezdésében meghatározott jogvesztő 180 napos határidőn túl került előterjesztésre, ezért a kamatigény elutasításának volt helye.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

[9] A felperes keresetében a jogerős adóhatósági határozat megváltoztatását, 2010-2012. évi 85.725.000 Ft kamatigénye megítélését, másodlagosan a határozat megsemmisítését és az alperes új határozat hozatalára kötelezését kérte.

[10] Álláspontja szerint az adóhatóság eljárása és határozata sérti a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (Ket.) 50. § (1) bekezdését, 2. § (3) bekezdését, 3. § (2) bekezdés b) pontját, 4. § (1) bekezdését, 21. § (6) bekezdését, 22. § (1) bekezdését, 31. § (1) bekezdését, 35. § (1) bekezdését, 39. § (2) bekezdés a) pontját, 102. §-át, 105. § (2) bekezdését, 106. § (1) bekezdésének a) pontját, az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (a továbbiakban: Art.) 1. § (2) bekezdését, 4. § (3) bekezdés b) pontját, 37. § (1), (3), (5), (6) bekezdéseit, 97. § (4) és (6) bekezdését, 124/C. § (1), (3), (6) bekezdéseit, 135. § (2) bekezdését, 136. § (6) bekezdését, 138. § (2) bekezdését, 164. § (1) bekezdését.

[11] Eljárási jogszabálysértésként jelölte meg, hogy az adóhatóság – a tényállás tisztázása nélkül – új kérelemként kezelte a fellebbezésének egy részét annak ellenére, hogy az elsőfokú hatóságnak nem volt hatásköre fellebbezése elbírálására. Másrészt hivatkozott arra, hogy a másodfokú adóhatóság nem volt kötve sem a fellebbezéséhez, sem az elsőfokú hatóság döntéséhez, hivatalból is módja lett volna az Art. 124/C. § alapján a kamat megállapítására. Harmadrészt előadta, hogy a később indított eljárás megszüntetésének lett volna helye a folyamatban lévő másodfokú eljárás miatt. Álláspontja szerint a tisztességes ügyintézéshez való joga sérült: a megszorító jogértelmezésének célja az eljárás elhúzása volt, a hatóság nem döntött a törvényes határidőben, az ügy előmozdításai érdekében sürgető leveleket kellett benyújtania.

[12] Az ügy érdemét illetően sérelmezte, hogy az adóhatóság Art. 124/C. §-át megszorítóan értelmezte. Figyelmen kívül hagyta, a visszatérítési igény jogszerűségének megállapítására az EUB C-385/12. (Hervis) ügyben meghozott ítélete miatt került sor. Az EUB joggyakorlata által kialakított egyenértékűség elve alapján az uniós jog megsértése miatt teljesítendő kamat nem lehet kedvezőtlenebb annál, mint amely a nemzeti jog megsértése miatt keletkezett, az EUB C-654/13. (Delphi) ügyben hozott végzése szerint a nemzeti bíróságok kötelezettsége eltekinteni a közösségi joggal ellentétes nemzeti jogszabályok alkalmazásától. Az uniós jogba ütköző szabály miatti adóvisszatérítés után a kamat – hivatalból, külön kérelem nélkül is - *de iure* jár. Utalt arra is, hogy már 2013. október 29-én indítványozta az ellenőrzés keretében, majd utóbb több alkalommal a közösségi jogba ütköző szabály alapján megfizetett különadóból eredő adókülönbözet javára történő megállapítását.

[13] A kamat mértéke vonatkozásában a Kúria EBH2017.18 számú elvi döntésében lefektetett elvek alkalmazását kérte.

[14] Az alperes a határozatában foglalt indokokat fenntartva a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú határozat

[15] Az elsőfokú bíróság jogerős ítéletével a keresetet elutasította.

[16] Indokolása szerint az adóhatóság jogszerűen járt el, amikor a 2017. szeptember 27-én előterjesztett fellebbezésben, valamint a 2017. október 13-án előterjesztett beadványban megerősített kamat megfizetése iránti kérelmet külön eljárásban bírálta el, a felperes tisztességes ügyintézéshez való joga nem sérült.

[17] Az ügy érdemében kifejtette, hogy az Art. 124/C. § (1) – (3) bekezdése alapján adóvisszatérítési kérelmet az adófizetési kötelezettséget előíró jogszabály Európai Unió kötelező jogi aktusába ütközése miatt a Kúria, illetve az EUB ilyen tartalmú döntésének kézbesítésétől, illetve közzétételétől számított 180 napon belül lehetett volna benyújtani. Az alperessel egyező megállapítása szerint a felperes egyrészt a jogvesztő határidő megnyílt előtt, másrészt letelte után terjesztette elő kérelmeit, így az adóhatóság döntése jogszerű.

[18] Kifejtette, hogy a C-654/13. (Delphi) ügy általános forgalmi adó (áfa) visszaigénylés utáni kamatfizetésre vonatkozik, ezért álláspontja szerint jelen ügy jogkérdésével értelmezési párhuzam nem volt megállapítható.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[19] A felperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, emellett elsődlegesen az alperes határozatának megsemmisítését és az alperes új eljárásra kötelezését, másodlagosan az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. Indítványozta továbbá előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezését, illetve a felülvizsgálati eljárás felfüggesztését az EUB C-13/18. (Sole Mizo) ügyében hozandó döntés meghozataláig.

[20] Álláspontja szerint a jogerős ítélet sérti az Art. 124/C. § (6) bekezdését, 37. § (6) bekezdését, a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 78. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 346. § (5) bekezdését, az Alapjogi Charta 17. cikkét és ellentétes az EUB C-654/13. (Delphi), C-591/10. (Littlewoods) és C-565/11. (Irimie) döntéseiben foglaltakkal.

[21] Kereseti érvelését fenntartva hangsúlyozta, hogy az adóhatóság hivatalból köteles lett volna a javára visszautalt adókülönbözet után kamat fizetésére. A jogerős ítélet sérti az egyenértékűség és tényleges érvényesülés közösségi alapelvét, emellett törvényben tiltott feltételhez kötötte az igénye érvényesíthetőségét: az Art 49. § (2) bekezdés értelmében ugyanis az adózó az adóhatóság által utólag megállapított adót, költségvetési támogatást önellenőrzéssel nem helyesbítheti. Az elsőfokú bíróság nem értékelte, hogy a korábban előterjesztett kérelmeit a hatóság nem önállóan, hanem csak az adott ügyben bírálta el, és nem tájékoztatta a jogai érvényesítésének egyéb módjáról.

[22] Hangsúlyozta, hogy a kamatigényére az Art. 124/C. §-a nem alkalmazandó, ennek következtében az nem volt sem idő előtti, sem elkéssett. Az elsőfokú bíróság a kamatfizetési kötelezettségre irányadó nemzeti és uniós esetjogot figyelmen kívül hagyta, a közösségi jog tényleges érvényesülését akadályozta a közösségi jogba ütköző nemzeti szabály alapján beszedett adó visszatérítéssel egyidejűleg esedékes kamatigénye elutasításával, mert sérti ezen elvet az különbségtétel, hogy az adóhatóság azért tagadja meg a kamatfizetést, mert az adott ügyben nem a Kúria, vagy az EUB döntése, hanem az ellenőrzésén alapult az adóvisszatérítés.

[23] Kifejtette a Kúria EBH.2017.18 eseti döntésére hivatkozva, hogy a visszatérített adó utáni kamat az adó eredeti esedékességétől annak visszautalásáig az Art. 124/C. § (6) bekezdése, majd a visszautalás időpontjától a meg nem fizetett kamat után járó kamat az Art. 37. § (6) bekezdése alapján jár részére.

[24] Fenntartotta továbbá kereseti hivatkozását, hogy jogszabálysértő, hogy az elsőfokú határozat ellen előterjesztett fellebbezését az adóhatóság önálló elsőfokú eljárás keretében bírálta el.

A Kúria döntése és jogi indokai

[25] A felülvizsgálati kérelem alapos.

[26] A jogerős ítélettel szemben a Kp. 115. § (1) bekezdése alapján jogszabálysértésre hivatkozással van helye felülvizsgálatnak. A Kúria a 2015. május 16-án kelt 3. sorszámú végzésével ellenkérelem előterjesztésére hívta fel az alperest. Az alperes a felhívást 2019. május 23-án vette kézhez, a törvény által meghatározott határidő 2019. május 31-én, pénteken lejárt. Az alperes ellenkérelmét 2019. június 5-én, a törvényes határidőn túl terjesztette elő, ezért az a Kp. 36. § (1) bekezdés g) pontja értelmében alkalmazandó Pp. 149. § (1) bekezdés alapján hatálytalan. A Kp. 115. § (2) bekezdése értelmében alkalmazandó Kp. 108. § (1) bekezdése értelmében ezért a Kúria az ítéletet kizárólag a felülvizsgálati kérelemben megjelölt jogszabálysértés szempontjából vizsgálta felül.

[27] A Kúria előrebocsátja, hogy az adóhatóság eljárása során az Art. 5. § (1) - (2) bekezdése értelmében alkalmazandó Ket. 37. § (1) bekezdése szerint az adózó kérelméhez nincs kötve, az Art. 1. § (3) bekezdése értelmében a törvényeknek megfelelően köteles eljárni. Ennek következtében a kérelemben foglalt jogszabályok mellett vizsgálni köteles, hogy az igényelt jog más jogszabályi rendelkezés alapján megilleti-e az adózót. Különösen érvényes ez akkor, ha adóellenőrzés keretében kerül a kérelem előterjesztésre [Art. 100. § (3) bekezdés]. A jelen ügyben ez azt jelenti, hogy a felperes adóvisszatérítés iránti kérelme és kamatai iránt előterjesztett igényének teljesíthetőségét a kérelemben konkrétan megjelölt jogszabályi rendelkezéseken túl is vizsgálnia kellett.

[28] Az adóhatóság a 2017. február 20-án meghozott 2147662214 számú határozatával a felperes javára 2010. évre 213.719.000 Ft, a 2017. május 31. napján kelt 2140245442 számú határozatával 2012. évre 192.293.000 Ft, 2013. évre 90.910.000 Ft különadó különbözetet állapított meg. Az adó kiutalására 2017. április 27-én és 2017. július 31. napján sor került.

[29] A Kúria megállapította, hogy a felperes a 2008-2010. évekre vonatkozó ellenőrzés során a 2013. október 29-i keltezésű, az adóhatósághoz 2013. november 5-én érkezett beadványában 2010. évre különadó visszatérítési kérelmet terjesztett elő, amelyben kamatigénnyel is élt, majd annak elbírátlansága folytán több alkalommal, az adóhatóság által később indított eljárásokban és jogorvoslati kérelmeiben is megismételte a kamat iránti igényét. A 2010. évi adóvisszatérítés az elsőfokú bíróság 4.K.28.137/2014/7. számú, jogszabálysértő adóhatósági határozatot hatályon kívül helyező ítélete, a 2012-2013. évi adóvisszatérítésre az alperes másodfokú, a jogszabálysértő elsőfokú határozatot megsemmisítő döntése alapján hozott adóhatósági határozat alapján került sor.

[30] Az elsőfokú adóhatóság a jelen perrel érintett határozatában (elsőfokú határozat 3. oldal negyedik bekezdés) rögzítette, hogy a felperes az ellenőrzések során az Art. 135. § (4) bekezdésére hivatkozással kamatigényt terjesztett elő. Az ellenőrzések iratai nem állnak a Kúria rendelkezésére, azonban maga a felperes is megerősítette, hogy ezen eljárások keretében többször igényelte a közösségi joggal ellentétes adó visszafizetését, annak kamataival együtt. A kamat iránti kérelme elbírálásának hiánya miatt került sor a felperes részéről – utoljára 2017. július 11-én – a jelen per alapjául szolgáló határozatokat is eredményező önálló kérelem előterjesztésére.

[31] A felperes részére a közösségi jogba ütközően beszedett különadó visszatérítése eltérő hatósági cselekmények útján történt, így a kamatigény elbírálására – esetlegesen - eltérő törvényi rendelkezések [Art. 135. § (4) bekezdés, 124/C. § (6) bekezdés] alkalmazandók, azonban a felperes 2013. november 5-től folyamatosan igényelte a közösségi joggal ellentétesen beszedett adóját és az az utáni kamatot.

[32] Utal arra a Kúria, hogy amennyiben az adóvisszatérítés alapja jogszabálysértő adóhatósági határozat, visszatérítés iránt kérelmet nem kell előterjeszteni, a visszatérítésről és a kamatról az adóhatóság hivatalból dönt [Art. 135. § (4) bekezdés]. Amennyiben az adóvisszatérítés az EUB, a Kúria vagy az Alkotmánybíróság döntésén alapul, az adózónak 180 napos jogvesztő határidőn belül kérelmet kell előterjesztenie a jogszabálysértően beszedett adó iránt, azonban a kamat ebben az esetben is hivatalból állapítandó meg [Art. 124/C. § (2) és (6) bekezdés].

[33] A jelen eljárásban nem állnak rendelkezésre a 2011-2013. évek ellenőrzés iratai, így nem rögzíthető, hogy a felperes mikor és milyen tartalmú kérelmeket terjesztett az adóhatóság elé. Ugyanakkor hangsúlyozandó, hogy az adóhatóság az Art. 1. § (5) bekezdése értelmében köteles az adózónak a törvények megtartásához szükséges tájékoztatást megadni, az adóbevallás, az adóbefizetés rendjét megismertetni, jogainak érvényesítésére figyelmeztetni. Ezen kötelezettségből eredően – amennyiben a felperes kamatigényének előterjesztését nem megfelelőnek ítélte – az adóhatóság köteles lett volna a szabályos forma alkalmazásáról őt tájékoztatni, és felhívni a megfelelő alakiságok betartására. Csak a megfelelő tájékoztatás és a jogkövetkezményekre való figyelmeztetés esetén alkalmazhatta volna az adóhatóság az esetleges felperesi mulasztás jogvesztő következményeit.

[34] Az alperes és az elsőfokú bíróság mindezt okszerűtlenül és megalapozatlanul hivatkozott arra, hogy kamat azért nem állapítható meg, mert a felperes 2013. november 5-i kérelme az EUB 2014. február 5-i C-385/12. (Hervis), illetve a Kúria 2016. április 4-i, (ténylegesen 2015. szeptember 24-i) Kfv.I.35.116/2015/8. számú ügyében hozott ítélete előtti, míg a 2016. április 22. napján benyújtott, az Art. 124/C. §-nak is megfelelő kérelme azokat követő, de az Art. 124/C. § (2) bekezdésében meghatározott jogvesztő 180 napos határidőn túli, azaz elkéssett.

[35] Kiemelendő, hogy a felperes 2010. évre már a 2013. november 5-i kérelmében hivatkozott a Hervis-ügyre, az adóhatóság az elsőfokú bíróság által a 4.K.28.137/2014/17. számú ítélettel hatályon kívül helyezett 2008 - 2010. ellenőrzés alapján hozott határozata a C-385/12. (Hervis) ítélet meghozatalát követően (2014. március 14.) kelt. Ekkor a felperesnek el nem bírált kamatigénye volt az adóhatóságnál, annak újbóli kérelmezése nem lehet jogszerű követelmény, azt az adóhatóságnak - legkésőbb a bíróság ítélete alapján megismételt eljárásban - el kellett volna bírálnia, a 2010. évre vonatkozó kamatigény tehát nem késztetett el.

[36] Az adóhatóság és az elsőfokú bíróság jogszabálysértően utasította el a kamatigényt azon az alapon is, hogy a felperes visszatérítési igénye nem az EUB vagy a Kúria döntése, hanem a hatósági ellenőrzések alapján keletkezett, továbbá az adóhatóság a különadót a felperes bevallásával egyezően fogadta el. Egyrészt a különadót önadózás útján kellett bevallani és megfizetni, azonban a felperes az ellenőrzések folytán a két vizsgált időszakban az Art. 124/B. § szerinti önellenőrzésre az Art. 49. § (2) bekezdés alapján nem volt jogosult, így az uniós joggal ellentétesen beszedett adót kizárólag a már folyamatban lévő eljárásban igényelhetette vissza. Másrészt a 2011-2013. évi visszautalásra ugyan formálisan az ellenőrzés alapján hozott, a felperes javára megállapított adókülönbözlet miatt került sor, azonban ez a tény nem függetleníthető attól, hogy az adóhatóság a közösségi jogba ütköző módon beszedett adóról határozott - megismételt eljárásban - ilyen tartalommal. Ezekre az évekre ezért vizsgálendő lett volna, hogy a felperes az ellenőrzés során mikor terjesztett elő a C-385/12. (Hervis) ítéletre hivatkozással visszatérítési kérelmet, az megtörtént-e az ítélet közzétételétől számítva 180 napon belül, illetve amennyiben az hiányos volt, az adóhatóság eleget tett-e az adózói jogok érvényesítésének elősegítése érdekében az Art. 1. § (5) bekezdése szerinti kötelezettségének.

[37] Az adóhatóság tehát az ellenőrzések, és az azt követő hatósági eljárás során is köteles lett volna az adózó jogainak érvényesítéséhez szükséges tájékoztatást megadni, adózói jogai érvényesítését elősegíteni, kérelméről dönteni.

[38] Mindezek hiányában a felperes kamatigényének elutasítása jogszabálysértő, arra az adóigazgatási eljárás szabályainak ügy érdemére kiható megsértésével került sor.

[39] Ennek folytán a Kúria a jogerős ítéletet és az alperes határozatát az elsőfokú határozata kiterjedő hatállyal - az ügyben még alkalmazandó - Kp. 121. § (1) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte és az elsőfokú hatóságot új eljárás lefolytatására kötelezte.

[40] Az elsőfokú hatóság az új eljárásban 2010. évre a 2013. november 13-i kérelem alapján köteles az adóvisszatérítés utáni kamat felperes részére történő megállapítására. A 2012-2013. évekre vonatkozóan meg kell állapítania, hogy a felperes az ellenőrzés során mikor terjesztett elő kérelmet az uniós jogba ütköző módon beszedett adó és kamatai visszatérítése iránt, az megtörtént-e az EUB C-385/12. (Hervis) ítélet közzétételének napjától

számított 180 napon belül. Mivel a jelen perrel támadott határozat rögzítette, hogy a felperes 2016. április 22-i kérelme már megfelelt az Art. 124/C. §-ban foglalt tartalmi feltételeknek, amennyiben a 2012-2013. évre vonatkozó korábbi visszatérítési kérelem 180 napon belül beérkezett az adóhatósághoz, a felperes részére az Art 124/C. § (6) bekezdése alapján a visszatérítés utáni kamat megállapítandó.

A döntés elvi tartalma

[41] *Az adóhatóság az ellenőrzések, és az azt követő hatósági eljárás során is köteles a közösségi jogba ütközően beszedett adó és kamatai visszatérítése iránti kérelme trágyában az adózó jogainak érvényesítéséhez szükséges tájékoztatást megadni, adózói jogai érvényesítését elősegíteni, kérelméről dönten.*

Záró rész

[42] A Kúria a felperest megillető, a perköltség felszámítására szolgáló költségjegyzékről szóló 31/2017. (XII.27.) IM rendeletnek megfelelően igazolt, és a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.21.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdése alapján megállapított elsőfokú és felülvizsgálati perköltségének viselésére az alperest a Kp. 115. § (2) bekezdése és 99. § (3) bekezdése alkalmazásával, a Kp. 35. § (1) bekezdése szerint a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte.

[43] Az elsőfokú és felülvizsgálati eljárási illeték az alperest az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján megillető alanyi illetékmentesség folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdése értelmében az állam terhén marad.

[44] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Kp. 115. § (2) bekezdése értelmében alkalmazandó 107. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson bírálta el.

Budapest, 2021. május 13.

Dr. Darák Péter sk. a tanács elnöke, Dr. Stefancsik Márta sk. előadó bíró, Dr. Demjén Péter sk. bíró